/ » V / V

V. M. JONES

Redactare: Cristina Jinga Tehnoredactare computerizată: Mihaela Dumitru

V.M. JONES *BEYOND THE SHROUD*
(Book two of Karazan)

Copyright © V.M. Jones, 2004 Illustrations copyright © Christopher Downes, 2004 First published in English by HarperCollins Publishers New Zealand Limited in 2003. This Romanian language edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers New Zealand.
Cover illustration by Puffin Books, UK
Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR, parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Timbrul literar se plăteşte Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO 65 RNCB 0082000508720001 / BCR Sucursala Unirea

Editura CORINT JUNIOR
Difuzare şi Clubul Cărţii Splaiul Independenţei nr. 202 A, Sector 6, Bucureşti Tel./fax: 319.88.22, 319.88.33, 319.88.55, 319.88.66, 319.88.77 E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazinul virtual: www.edituracorint.ro
www.corintjunior.ro
Bucureşti, 2007 ISBN 978-973-128-102-5
Format: 16/54x84, Coli tipo: 20 Tiparul executat la: S.C. TIPARG S.A.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României JONES, V.M.
Karazan: Temniţele întunericului / V.M. Jones ; trad.: de Diana Stănciulescu. - Bucureşti: Corint Junior, 2007 ISBN 978-973-128-102-5
I. Stănciulescu, Diana (trad.)
821.111-93-31=135.1

V. M. JONES
, TEMNIŢELE

iNTuNERiCUM

Cartel a Doua

Traducere şi note de Diana Stănciulescu

CORINT JUNIO

RLui Tiger Lily, prietena şi sursa mea de inspiraţie, care tn-a însoţit pas cu pas de-a lungul drumului

Prolog

În căldura razelor soarelui, pisicuţa de culoarea untului stătea ghemuită, fixând cu ochii săi aurii, fără să clipească, podeaua de piatră. Nu făcea nicio mişcare, cu excepţia vârfului cozii, care zvâcnea, din când în când, dintr-o parte în alta.

Deodată, ca la un semnal doar de ea auzit, se ridică, strânse din ochi, apoi căscă şi se întinse leneşă. Privi în jur prin camera rotundă, ca şi cum ar fi căutat ceva sau pe cineva. Dar camera era goală şi cufundată într-o linişte profundă.

Păşi hotărâtă către o uşă din peretele curbat. Dădea către o scară abruptă ce urca. Săltând agilă din treaptă în treaptă, ajunse până sus. Aici era aproape întuneric, dar în penumbra aceea până şi un om ar fi putut să vadă peretele gol, fără nicio urmă de fereastră, uşă sau altă deschizătură.

însă pisicuţa vedea la fel de bine ca ziua în amiaza mare. Ridică încetişor o lăbuţă catifelată şi pipăi peretele. Se ridică în două lăbuţe cât era de lungă, cum ar fi făcut dacă şi-ar fi ascuţit gheruţele de trunchiul unui copac, şi zgârie peretele cu lăbuţele din faţă.

Apoi se aşează frumos, aducându-şi codiţa pe lângă lăbuţe, şi se uită în sus, la perete, fixându-1 cu ochii larg deschişi şi pupilele mărite, fără să clipească... de parcă aştepta ceva sau pe cineva.

în cele din urmă, deschise botul într-un mieunat firav. Nu prea tare, căci niciodată n-avusese nevoie să miaune mai tare de-atât. Şi iarăşi *miau.* Apoi încă o dată, mai insistent.

Fără veste, o explozie infernală de zgomot izbi în piatra zidului ca un berbece de asalt şi pisica o zbughi înapoi pe trepte în jos, cu blăniţa zburlită toată şi coada ca o perie de spălat sticle. în camera de la picioarele scării, se pitulă unde era mai întuneric, cu toate simţurile în alertă şi inimioara bătând repede, repede, ca o tobă minusculă. Treptat, ecourile se stinseră. Dar pisicuţa nu mai era aceeaşi, ca şi cum valul sonor îi topise într-o fracţiune de secundă blândeţea de animal domestic, ca şi cum un instinct atavic o prevenise cumva că, între

liniştea dinainte şi vidul ce urmase după stingerea ecourilor, totul se schimbase.

încetul cu încetul, blana mătăsoasă dintre omoplaţi începu să i se zburlească. îi simţi cu mult înainte s-o fi putut face vreun om şi ciuli urechile să prindă şi cea mai mică şoaptă, cu mustăţile zbârnâind ca un radar gata să detecteze şi cea mai fină vibraţie a aerului. Acum îi auzea limpede. Le auzea glasurile de dedesubt... şi paşii. Se apropiau.

Dar mai clar decât sunetul vocilor, mai clar şi decât paşii, pisicuţa mai simţea ceva — o întunecare, o umbră, o eclipsă, asemeni zăbranicului norilor acoperind chipul soarelui. Instinctele sălbatice ale strămoşilor săi îi spuseră imediat ce era şi într-o secundă, paralizantă, îl recunoscu.

Cel Rău. Urca din străfunduri ca un talaz. Numaidecât simţi voltajul adrenalinei eliberate în sânge. Pupilele i se dilatară. într-o linişte absolută, se feri uşurel din calea lui, nemaiamintindu-şi groaza bubuitului de dinainte. Uşoară ca o umbră se strecură spre uşă şi se topi în bezna din vârful scării.

Ajunsese pe ultima treaptă. Nicio ieşire. Simţurile ei ascuţite îi spuseră imediat că nici dincolo de ziduri nu şi-ar fi găsit salvarea. Nu de data asta. Se întoarse cu spatele la zid şi

rămase aşa, pândind în întuneric, cu ochii strălucind: o pisică sălbatică încolţită de vânători.

Veneau.

Noaptea învelise oraşul ca o catifea pufoasă, prin care nu mai răzbăteau nici zgomotul maşinilor, nici lătratul câinilor, nici luminile becurilor şi nici murmurul tihnit al televizoarelor din spatele draperiilor trase. Singura lumină venea de la stelele de sus.

Era acel ceas al nopţii când somnul e mai adânc şi zorii par foarte departe. în cămăruţa de deasupra grajdului era cald şi bine. Singura ferestruică avea un geam vălurit, dar suficient de gros să ţină piept răcorii de dinaintea zorilor, iar uşa masivă din lemn păstra înăuntru căldura ce venea prin duşumea de la animalele care dormeau dedesubt.

în colţul camerei, pe salteaua de paie, băiatul mormăi ceva în somn şi se întoarse cu faţa în sus. După o noapte de vise tulburi şi fragmentate, părul său negru şi aspru era asudat şi lipit de cap, cu excepţia unui moţ haios în frunte. în pumnul strâns sclipea ceva — ceva neted şi parcă metalic —, aruncând însă o lumină roşie ca sângele.

Faţa îi era lac de sudoare. Pleoapele i se zbăteau. Se zvârcoli şi gemu, apoi mormăi ceva:

„prieteni" sau poate „prădători". Dar nu era nimerii să-1 audă. Nu încă.

Dedesubt, animalele erau agitate. îşi mişcau urechile în toate părţile şi râcâiau cu copitele pe lespezile de piatră. Unul după altul, se treziseră toate. îşi rostogoleau ochii în cap, bulbii lucind albi în întuneric. Măgăruşii se lipiră de mamele lor.

Afară, o umbră se desprinse din bezna de lângă peretele grajdului şi alunecă fără zgomot spre scara care ducea la odaia din pod. După ea veni o alta, şi încă una. Nu schimbară nicio vorbă. Nu se auzea decât cum adulmecau uşor, inspirând întrebător, cercetător... trăgând aerul cu un fornăit slab de ceva parcă putred, flasc, în gluga întunecată.

Primul ajunse în faţa uşii de la pod, o uşă zdravănă, întărită cu nituri ruginite. Pe dinăuntru, unde dormea băiatul, avea o bârnă groasă, proptită în nişte suporturi masive. Uşa era zăvorâtă... pe dinăuntru.

Din faldurile pelerinei ieşiră ceea ce fuseseră odinioară două mâini, care pipăiră lemnul crestat adânc al uşii. în cele din urmă, găsiră ce căutau şi se opriră. Trecură câteva clipe lungi...

Pe partea cealaltă a uşii, în camera întunecată, bârna cea grea se dădu la o parte. Se ridică încet şi apoi uşa se deschise larg. Când

mâinile s-au retras, lăsând fragmente de piele putredă pe lemn, se auzi un fel de fâşâit slab.

Cele trei siluete negre se aplecară peste pat şi umbrele lor căzură peste băiatul adormit. La următoarea sa respiraţie, le simţi din plin miasma dulceagă, saturată, de mormânt deschis. Sângele îi îngheţă în vine şi inima îi încremeni. Deschise brusc ochii. îşi ridică mâinile goale, încercând instinctiv să se apere şi gura i se căscă aidoma unei răni adânci într-un singur strigăt, deznădăjduit. Apoi ochii băiatului se răsuciră în orbite şi capul îi căzu fără vlagă pe pernă. Obrazul îi era livid ca de mort.

Cele trei umbre se topiră una într-alta deasupra patului, pipăindu-1, adulmecându-1. Un gâlgâit abia auzit şi zburară înapoi pe uşă, afară, făcându-se nevăzute

.Patul fămăsese gol.

Undeva, departe, cântă un cocoş.

Undeva, departe, cântă un cocoş.

Pătuţul cu baldachin plutea ca o insulă pe o mare de lumină aurie, purtată de vise către ţărmul dimineţii. Fetiţa se răsuci în somn, zâmbind. Un braţ subţire şi fragil din mâneca pijamalei se întinse, bâjbâind după ceva... dar nu găsi nimic pe cearşafurile de bumbac.

Bărbatul care veghea în fotoliul de alături se aplecă şi ridică de pe podea un ursuleţ jerpelit, rămas doar cu un ochi. Cu gesturi blânde, să nu cumva să o trezească, îi puse ursuleţul la îndemână. Chibzui puţin şi apoi i-1 aduse şi mai aproape, sprijinindu-1 chiar de mâna ei.

în obrăjorul palid se ivi gropiţa unui surâs. Fetiţa îşi petrecu braţul pe după ursuleţ şi-1 trase la piept, îşi mângâie obrazul de blăniţa ciufulită şi tocită. Mângâierea se opri brusc. Bărbatul o privea foarte atent, aşa cum făcuse toată noaptea, iar chipul lui exprima un amestec de iubire şi suferinţă.

Fetiţa deschise ochii şi se uită direct la ursuleţ. Avea un aer de om mare. însă când vorbi, glăsciorul îi sună firav, abia şoptit.

— A, Teddy, tu erai.

îşi întoarse privirile spre bărbatul de lângă pat. îi întinse mâna.

— Bună dimineaţa, maimuţică, zise el.

— Q, trage draperiile, vreau să văd răsăritul.

Dându-i ascultare, el se duse la fereastră şi trase
draperiile. O lumină trandafirie inundă încăperea. Cerul era vărgat cu arămiu, indigo, liliachiu şi auriu, iar obrajii fetiţei se colorară în roz. Sorbea din ochi splendoarea cerului şi, pentru o clipă, chipul ei îi reflectă strălucirea. Apoi oftă şi se trânti la loc între perne. Uitat şi părăsit, ursuleţul rămase alături, pe cearşafurile boţite.

Bărbatul se întoarse la căpătâiul patului şi o luă de mână.

— Scumpete, ce-ai zice de un mic dejun? Bona poate să-ţi pregătească un ou fiert, poate... şi nişte soldăţei? Vrei?

Dar ochii ei, încercănaţi şi adânciţi în orbite după ce priviseră moartea de atât de aproape, ştiau să vadă până-n adâncul sufletului tatălui său. Cuvintele pe care niciunul nu îndrăznea să le rostească atârnau între ei, ca o sabie gata să lovească.

Cu buze tremurătoare, fetiţa şopti:

-Q...

Imediat el se aşează pe marginea patului, strângân- du-i la piept trupuşorul firav.

— Draga mea, nu te mai gândi acum la asta... trebuie să te odihneşti, să prinzi putere...

Dar privirea ei îl sfredelea îndurerată şi neliniştită.

— Q, *trebuie să ştiu.*

El îşi coborî privirea. Apoi, cu un efort de voinţă cumplit, îi spuse:

— Nu s-a mai întors, maimuţică. E încă acolo, în Karazan.

— Adică... a murit?

— Nu, n-a murit. A stat cu ei aproape până la sfârşit. A fost tare curajoasă, o adevărată eroină. O să-ţi povestească Adam, mai târziu, dacă ţii să afli. Numai că, exact la sfârşit... s-au despărţit. Adam n-a mai avut cum s-o mai prindă. Copiii s-au întors acasă, trebuiau să se întoarcă. N-au avut de ales, zise el şi se aplecă să o asculte.

— Unde... unde era ea?

— Erau cu toţii în templu, adică în templul din Arakesh.

— Şi acolo nu sunt preoţi, ca în joc?

— Ba da, sunt.

— Crezi c-o s-o găsească vreunul dintre ei? Şi o să aibă grijă de ea?

—• Tot ce se poate, maimuţică. Da, sunt sigur c-o s-o găsească, zise el, evitându-i privirea. Nu-ţi face griji. Sunt sigur că nu e în pericol. Şi poate că.... poate că într-o bună zi, cât de curând, când o să te simţi mai bine... o să mergem şi o să alegem un pisoiaş — nu ca să-i ia locul, ştiu că nimeni n-ar putea să-i ia locul, dar... ca să mai umple golul. Hm? Ce zici?

Fetiţa înclină capul şi-şi privi tatăl drept în ochi. Deşi nu avea decât cinci ani, desluşi tot ce era scris acolo, cu precizia arcului care trimite săgeata drept în inimă. Chipul nu i se schimbă, dar ochii i se umplură de lacrimi, care se revărsară pe obrăjorii supţi în două şiroaie.

— Poate, făcu ea mişcând din buze, dar fără glas.

Nou-venitul

Din clipa în care l-am văzut, am ştiut că nu-i de bine.

Mi-am dat seama după cum a sărit din camioneta de la asistenţa socială şi ne-a aruncat un rânjet îngâmfat — în timp ce noi stăteam strânşi grămadă pe verandă, privindu-l fără nicio vorbă —, de parcă ziceai că el era şeful ăl mare.

Zâmbetul îi subţiase buzele de tot, ca la broaşte, şi ne cântărea din ochi, pe fiecare. Avea ochii căprui şi ciudaţi, întunecaţi şi mâloşi.

S-a smucit de sub mâna asistentei sociale — mână care se vedea că voise să fie blândă — de parcă ar fi avut cine ştie ce boală contagioasă. Şi-a pus pe umăr geanta murdară şi a venit până la scară. Şi acolo s-a oprit, nepăsător, de parcă ar fi avut tot timpul din lume să urce până la noi şi de parcă ştia deja că el o să le dicteze tuturor ce să facă.

Cred că era de-o seamă cu mine, dar ceva mai scund, bondoc, cam palid şi cu o moacă de şobolan. Numai dacă te uitai la faţa aceea, înţelegeai că o încasase destul de des, poate prea des... şi că se hotărâse ca de acum să se apere lovind — mai tare, mai viclean şi preferabil chiar sub centură.

Am recunoscut privirea aia, fiindcă o mai văzusem o dată sau de două ori, în oglindă. Nu că m-aş mai mândri acum cu aşa ceva.

Directoarea, mai energică şi mai eficientă ca oricând, semnă toate actele şi i le dădu înapoi asistentei sociale, cu un semn scurt din cap, după care se
ˇ ^
apropie de băiatul cel nou, de la picioarele scării. In spatele meu, am auzit-o pe draga de Bucătăreasă ţocăind. Văzuse de atâtea ori belelele intrând pe uşă la Highgate, că şi ea le recunoştea imediat.

— Copii, hai să îi urăm împreună lui Willie Weaver bun venit în mica noastră familie, zise Directoarea.

Cei mici au mieunat fără vlagă „Bună dimineaţa, Willie", iar vreo doi, în contratimp, „Bine ai venit, Willie!". Geoffrey pufni dispreţuitor „Willie Weaver!", dar, bineînţeles, suficient de încet cât să nu-1 audă Directoarea.

Nou-venitul a ridicat privirea spre noi. Părea că nu-1 impresionase prea tare urarea de bun venit.

— Weevil, preciză el sec.

Atât. „Weevil".

A urcat apoi treptele fără să ne arunce nicio privire şi dus a fost pe hol de parcă toată viaţa lui trăise la Highgate... sau într-un loc exact ca ăsta.

Am simţit cum mi se strânge inima. Nu doar Bucătăreasa avea darul de-a presimţi necazul... Şi era ultimul lucru pe care mi-1 doream!

Pentru mine lucrurile se schimbaseră de când mă întorsesem de la Quested Court sau, altfel spus, de când mă întorsesem din Karazan. Nu atât *în jurul* meu, cât în *mine.*

Highgate rămăsese la fel şi, după părerea mea, nici n-avea să se schimbe vreodată. Şi Directoarea era la fel — din păcate, nici pe ea n-avea s-o mai schimbe nimeni şi nimic.

Eu însă... mă schimbasem. înainte credeam că fac degeaba umbră pământului. Eram codaş la şcoală, ciubotă la scris, dădeam tot timpul de bucluc şi eram furios pe toţi ceilalţi. Şi mai ales pe mine însumi. Mă simţeam încolţit fără scăpare şi nu doar pentru că trăiam unde trăiam, ci pentru că eram cine eram. Şi nu vedeam nicio ieşire.

Apoi, însă, odată cu o carte-poştală răspuns, lucrurile luaseră o nouă întorsătură. Fusese mai mult decât înscrierea la un concurs, însemnase

un paşaport către o grămadă de lucruri la care nici nu îndrăznisem să visez.

Primul meu prieten adevărat, Cameron Harrow.

Descoperirea că norocul poate fi de partea mea, pentru prima oară de când mă ştiam.

întâlnirea cu marele Quentin Quested, Q, şi cu fetiţa lui plină de vioiciune, Hannah... nişte oameni care m-au plăcut aşa cum sunt şi au crezut în mine. Hannah chiar a avut *nevoie* de mine, iar ăsta a fost un sentiment cu totul şi cu totul nou.

Un grup de prieteni: Rich, Jamie, Kenta şi Gen.

O aventură aşa de ciudată, atât de incredibilă că şi eu mă chinuiam să mă conving că se întâmplase cu adevărat.

Şi Tiger Lily. Dar nu mă răbda inima să mă gândesc la ea.

Mă întorsesem de la Quested Court simţindu-mă ca un erou victorios. Adam Equinox, neisprăvitul care nu aducea decât rapoarte jalnice sau bilete că a fost pedepsit să rămână închis după ore, îşi făcuse apariţia cu nasul pe sus, îmbrăcat în haine de firmă, urmat de bodyguardul personal al lui Quentin Quested. Bodyguard care nu venise cu mâna goală, ba chiar se căznise să care grămada de cutii în care era împachetat echipamentul unui calculator de ultimă generaţie. Asta — credeam

eu atunci — avea să-mi semneze automat biletele de voie, cu care să pot pleca oricând de la Highgate...

Directoarea ne-a ieşit în întâmpinare, mieroasă cât cuprinde, şi 1-a invitat pe Shaw la un ceai cu biscuiţi Garibaldi cu stafide, iar pe mine m-a întrebat dacă m-am „distrat bine, dragă".

Dar de cum s-a închis uşa în urma lui Shaw, m-am trezit la realitate de parc-aş fi primit un pumn în faţă. Computerul a fost înconjurat de reguli şi regulamente mai ceva ca Fort Knox. Pachetul *Colecţia completă a aventurilor fantastice Explorări* a avut parte de un anunţ publicitar la „Vânzări şi cumpărări" şi-a dispărut fără urmă. în camera Directoarei a apărut o unitate DVD (de care bineînţeles că noi n-ar fi trebuit să aflăm) şi un televizor cu ecran plat şi sunet digital stereo.

într-o după-amiază, când ne-am întors de la şcoală, am văzut o maşină nouă, roşie, parcată în garaj, iar dubiţa veche de la Highgate era trasă deoparte, pe iarbă.

Cât despre „donaţia strategică" a lui Q pentru Highgate... ei bine, nimeni n-a pomenit nimic despre ea vreodată.

Directoarea însă mă privea altfel şi vocea-i era schimbată când îmi vorbea. De parcă înainte îşi închipuise că ştia exact ce-mi poate pielea şi că mi-o ţintuise ea bine... iar acum nu

mai era aşa sigură. Trebuia să fiu supravegheat îndeaproape.

Şi asta numai pentru că o dată, o singură dată, făcusem cum voiam eu, în pofida vigilenţei sale. Mi-era clar că aşa ceva era de neuitat şi de neiertat pentru Directoarea noastră. Pornisem un război care n-avea să se termine decât atunci când ea va câştiga, iar eu, căzut la pământ, voi striga deznădăjduit, aşteptând să mă strivească tocul pantofului ei ca pe un gândac.

Nu m-am dus în casă după Weevil. Am preferat să mai fac o tură, agale, prin spatele garajului şi pe la magazia de lemne, unde grădina era năpădită de bălării. Acolo-şi făceau ascunzişuri cei mici şi tot pe acolo se furişau Geoffrey şi încă vreo doi, să fumeze o ţigară. Ca să fiu sincer, şi eu fumasem o dată sau de două ori. Hai, poate de mai multe ori. Dar gata, mă lăsasem.

Acum mă preocupa o altfel de rebeliune, ceva care ştiam că mă va face să mă simt mult mai bine, doar că fără ameţeală şi greaţă, ca după ţigări. Nici că se putea un prilej mai potrivit, acum că toţi erau cu ochii pe băiatul nou.

Mi-am croit drum printre mărăcinii din spatele magaziei, până am ajuns la gărduţ. Pe jos erau numai hârtii mototolite şi cutii goale şi-

turtite. Nici vorbă să-ţi vină să faci picnic într-un asemenea loc, dar măcar era izolat şi toţi ajungeam să ne retragem aici la un moment dat.Gardul de sârmă era ceva mai înalt ca mine, ruginit şi deformat, deşi cele două fire de sârmă ghimpată de sus tot ţi-ar fi umplut palmele de răni dacă-ncercai să sari. Gardul propriu-zis era îndoit şi cam lăsat, pe unde mai căzuseră crăci de deasupra. De-a lungul anilor, apăruseră găuri în textura de sârmă, în special pe jos, unde erau şi mai greu de observat. Când şi când mai venea paznicul angajat cu jumătate de normă şi le „cârpea", dar găurile se iveau din nou, fie în acelaşi loc, fie în altă parte.

Gaura pe care o ştiam eu era încă la locul ei. M-am strecurat pe acolo şi am trecut în partea cealaltă, apoi m-am scuturat de praf. Am oftat şi am luat-o spre dealurile din spatele casei, pe poteci aproape invizibile, pe care le-aş fi putut urma şi-n somn, doar să fug cât mai departe de Directoare şi de ceilalţi copii.

După cinci minute, şedeam bine mersi pe piatra mea netedă, uitându-mă de sus la acoperişul peticit al azilului Highgate, rămas jos de tot. Piatra stătuse în lumina amiezii, iar acum, când îmi lipeam mâinile de ea, era caldă şi îmbietoare. M-am lungit cu mâinile sub cap şi am oftat satisfăcut, uitându-mă la cerul senin. Se zice că în timpul zilei stelele nu se văd, dar eu reuşeam uneori să le zăresc — ca nişte înţepături de

ac, strălucind pe mătasea azurie —, dacă mă uitam mai mult timp. Am stat şi-am cercetat cerul, îmbătându-mă de linişte şi răsfăţându-mă, bucuros de atâta singurătate

.Directoarea

A doua zi, era într-o luni, cum veneam agale de la şcoală, numai ce-o văd pe Directoare pe verandă. Mă simţeam oricum întors pe dos,, dar la vederea ei m-am simţit şi mai rău.

— Adam, vreau să stăm de vorbă, la mine în birou. Eşti murdar pe faţă şi pe mâini, spală-te mai întâi şi scoate-ţi castronul pentru prânz... Pentru Dumnezeu, nu-ţi mai târî geanta pe jos şi nu-ţi mai târşâi picioarele!

M-am dus în vestiarul băieţilor, m-am spălat pe mâini şi-am dat cu apă pe faţă. Ca de obicei, nu mi-am mai bătut capul să-mi netezesc puţin claia de păr, doar mi-am dat bretonul la o parte din ochi şi gata. Bineînţeles că a căzut la loc, pe frunte. I-am aruncat oglinzii o privire furioasă şi ea mi-a întors-o. Ochii spălăciţi se uitau pieziş pe sub sprâncene, cu gândul la ce putea să mă aştepte. Colţurile gurii erau lăsate şi arătam ca un ratat posac şi ţâfnos. Am oftat. E, ce mai voia şi Directoarea? Că doar de data asta nu făcusem nimic. Nu fusese o zi destul de proastă?

Weevil îmi era coleg de clasă. Ba chiar stătea în banca de alături, în faţă de tot, unde fusesem

şi eu mutat la începutul semestrului, ca să fiu chiar sub nasul domnişoarei McCracken.

Mai rău încă, Weevil era deştept. Adică nu un isteţel acolo, ci chiar superdeştept. Noi aveam deja doi copii foarte deştepţi în clasă. O dată, păpuşica de Nicole, care lua mereu note maxime şi care, de când pusese piciorul în şcoală, niciodată nu ajunsese să-i fie scris numele pe tablă ca exemplu negativ. Şi pe urmă, Cameron Harrow, puştiul bogat cu lentile groase la ochelari, care se spetea învăţând, stătea mereu în dreapta profesorilor şi mă ţinea pe mine la distanţă... asta până am ajuns să ne cunoaştem mai bine, semestrul trecut, şi ne-am împrietenit. Ei bine, niciunul dintre ei nu se compara cu Weevil.

Domnişoarei McCracken îi plăcea să înceapă săptămâna în forţă, aşa că, pac, o lucrare la mate!

— O scurtă recapitulare a unor lucruri pe care le ştiţi sau *ar trebui* să le ştiţi, a zis ea şi m-a privit tăios. Câteva cunoştinţe de bază şi o listă cu 20 de înmulţiri şi împărţiri, nimic deosebit, doar o încălzire ca pentru prima zi a săptămânii. Aveţi pe tablă exerciţiile şi... gata, puteţi începe! Nu vorbiţi între voi, iar tu, Adam, vezi-ţi de lucrarea ta!

Parcă eu n-aş fi vrut să fie aşa? Dar n-a trecut mult până când m-am împotmolit.

Rândurile şi coloanele din foaia mea se mişcau după bunul lor plac, iar eu m-am trezit că nu mai ştiam care număr cu care trebuia să adun. După câteva mâzgăleli şi după ce am mai şters nişte chestii de care-mi dădeam seama că-s aiurea, foaia mea arăta ca un câmp de luptă, iar eu eram complet buimăcit. Am înclinat scaunul pe spate, proptindu-1 doar pe două picioare, şi m-am întins de mi-au trosnit oasele. Am aruncat scurt o privire spre banca lui Weevil, sperând că şi-a prins urechile mai rău ca mine.

Ei, nu era aşa. Aplecat deasupra foii, cu pixul pregătit — deci rămăsesem singurul din clasă care scria cu un creion, ca ăia mici —, completa atent şi răspunsul la ultima coloană de împărţiri. Ce era şi mai ciudat, nu făcea socoteli, completa direct în căsuţă, frumos şi curat.

— *Adam!* scrâşni domnişoara McCracken.

Buf! Picioarele scaunului s-au înfipt în podea. M-am întors din nou la tranşeele mele şi m-am hotărât s-o iau de la cap. Am scotocit în bancă după guma cea bună — aia de la capătul creionului lăsa nişte dâre rozalii pe hârtie. Am găsit-o. Am început să şterg toată mizeria. Dar când am terminat, foaia arăta mai rău ca oricând, căci desenul pe care-1 făcusem pe gumă se întinsese pe hârtia jumulită de atâtea ştersături

.Am oftat şi am pus mâna pe creion să mai fac o încercare. Dar avea vârful tocit. Am mai scormonit puţin prin geantă şi-am scos la lumină ascuţitoarea. L-am ascuţit bine de tot şi i-am încercat vârful pe buricul degetului. Meserie! Când am dat să scriu, mina s-a rupt şi a căzut pe jos.

Lângă mine, domnişoara McCracken se aplecase deasupra lucrării lui Weevil:

— Ei, William, ai terminat foarte repede. Ia să ne uităm puţin la răspunsurile tale. *Adam!* Ce cauţi pe jos?

— Mina creionului, domnişoara profesoară, am mormăit eu de sub bancă.

— Ridică-te, aşază-te şi treci la treabă, făcu ea enervată. Ar trebui să ai două creioane la tine: ori îl ascuţi pe primul, ori îl foloseşti pe celălalt. Deci, William... hmm... da, da, da... şi... da! Dar unde ai făcut calculele? Sper că n-ai folosit un calculator! spuse ea suspicioasă.

— Nu, domnişoara profesoară, le-am făcut în minte.

— Le-ai făcut... hm!

în sfârşit, mi-a fost dat s-o văd fără replică. Mă rog... cel puţin pe moment.

— în *minte,* deci? Ei bine, William... înseamnă că eşti foarte inteligent. Numai că trebuie să ne arăţi cum ai procedat. Noi aici dăm note pe felul în care elevul ajunge pas cu pas la rezultat.

M-am uitat cu coada ochiului la Nicole, să văd ea ce crede despre noul nostru coleg mintos. Dar ea ţinea cuminte ochii în foaia ei, verificându-şi răspunsurile conştiincios.

Cât despre mine, reuşisem în sfârşit să-mi ascut creionul ca lumea. Ei, acum să te ţii! Am desenat cu foarte mare atenţie numărul 1 pe margine şi am pus punct după el.

— Bun, vă rog să lăsaţi pixurile jos, spuse chiar atunci domnişoara McCracken, cu o voce sacadată. Ia să vedem cum v-aţi descurcat. Cine a făcut operaţia numărul 1 să ridice mâna.

Şi uite-aşa mi-a mers toată ziua. Cu mâna lui Weevil — mânuşiţa lui cu unghiile frumos tăiate şi pilite — tot timpul pe sus, anunţând că ştie el răspunsul. .. şi chiar îl ştia. Nu c-aş fi dat doi bani pe chestia asta.

Dar uite că acum mă aştepta o vizită în biroul Directoarei. Atâta ştiam: că nu-i a bună.

Am băut la uşă, fără tragere de inimă.

— Intră!

Directoarea stătea la birou şi completa un formular sau cam aşa ceva. Ca de obicei, m-a ignorat complet. După vreo două minute, dar tot fără să ridice privirea, lătră:

Spatele drept! Nu te mai foi atât şi scoate-ţi mâinile din buzunare!într-un sfârşit, şi-a ridicat privirile. Nu cred că aţi mai văzut ochi ca ai ei: reci şi tăioşi, fără nicio urmă de suflet. Iar liniile care-i unesc colţurile gurii cu nasul sunt aşa

adânci de parcă tot timpul se strâmbă la un miros urât. De multe ori, în special iarna, vârful nasului îi străluceşte umed, de parcă stă să picure. îşi dă cu un ruj roşu-aprins, care i se întinde mereu şi pe dinţi, de zici că-i vampir — cel puţin eu aşa credeam când eram mic. Uscată ca o scândură, are o piele cenuşie, ce-i atârnă la gât ca la şopârle, şi respiraţia îi miroase ca ţevile de scurgere... garnisite cu ceapă.

— Am primit o scrisoare de la domnul Quested din Winterton, care te invită la el în vacanţă.

Mai-mai să cad. Am rămas cu gura căscată — cred că-mi atârna falca până la podea. Inima mi-a făcut un triplu salt şi-un rânjet tâmp mi s-a lăţit pe toată faţa.

— Serios? am zis eu răguşit.

Directoarea a pufnit.

— Da, *serios.* Greu de crezut, dar e adevărat, cu toate că te-a văzut şi ar trebui să fie conştient pe cine-şi aduce la uşă. La drept vorbind, Adam, eu m-aş lipsi cu plăcere de prezenţa ta vreo două săptămâni.

Două săptămâni?! Nu-mi venea a crede.

— Adică *mă lăsaţi?*

Fantomele celor doisprezece ani de când ne ştiam parcă pluteau prin aerul mucegăit din cameră. în doisprezece ani niciodată nu luase

vreo hotărâre care să-mi aducă şi mie un strop de bucurie. Şi uite că...

Dar prima mea reacţie — un amestec de uluire, fericire şi nerăbdare — începea să se aştearnă în straturi mai realiste: bănuială şi neîncredere.

— Bineînţeles că te las să pleci. De ce te-aş ţine aici, când îţi iese în cale o asemenea ocazie, nu, Adam? întrebă scuipându-mi numele de parcă era putred.

Pauză. Aşteptam. Chiar dacă nu ştiam ce anume, simţeam că mai era ceva.

Directoarea se uită iar în foile ei, dădu paginile formularului şi scoase capacul de la stilou. M-am foit, mutându-mi greutatea de pe un picior pe celălalt şi întrebându-mă dacă o fi cazul să plec.

Eram la uşă când m-a ajuns din urmă un singur cuvânt, usturător ca o săgeată otrăvită:

— *însă...*

Cu inima grea ca de plumb, m-am întors spre ea.

însă dacă prin comportamentul tău mă obligi să îţi iau acest privilegiu, atunci asta e. Sunt o persoană Rezonabilă, Adam, generoasă şi caritabilă, după cum bine ştii. Nu-ţi doresc decât binele, firește. Mai sunt trei săptămâni până la vacanţă. Trei săptămâni în care va trebui să-mi dovedeşti că meriţi această invitaţie şi că numele meu şi al instituţiei pe care o conduc nu vor avea de suferit pe timpul plecării tale. îţi acord o şansă. Mai bine zis, îţi acord nu o şansă, nu

două, ci trei! Să vedem dacă reuşeşti să nu mai faci neplăceri până la sfârşitul semestrului. Caz în care toate-s bune şi frumoase. Şi o să mergi la Quested Court. Şi dacă o să calci strâmb o dată sau de două ori, tot o să poţi pleca. Dar dacă mai calci şi-a treia oară... atunci rămâi aici. Ai înţeles? mă întrebă zâmbind

.Mă holbam la ea, încercând să văd ce se ascunde în spatele ochilor aceia de gheaţă. Oare chiar voia să scape de mine pentru două săptămâni? Sau încerca să se folosească de plecarea asta ca să-mi condiţioneze buna purtare? Sau intrasem iar într-un joc de-a şoarecele şi pisica din care ştia că nu pot ieşi decât învins?

Am dat din cap supus, cu o expresie copleşită de vinovăţie. Pentru că-mi închipuiam că *exact* asta făcea. Nu era prima oară, şi cu ea lucrurile nu erau niciodată cum le lăsa ea să pară; tare-i făcea plăcere să ne ia prin învăluire. Numai că, de data asta, nu jucase prea isteţ. Aveam şi eu un as în mânecă. Adam Equinox cel proaspăt, reinventat şi complet reformat: un Adam atât de imprevizibil şi de incredibil că nici n-ar fi putut să-i bănuiască existenţa. Acel Adam care învăţase să se păzească de toate belelele posibile. *Ştiam că stă în puterea mea să reuşesc.* Cu un aer cât mai abătut şi mai jalnic, am ieşit pe uşă... dar în clipa în care am închis-o în urma mea, am ridicat un pumn triumfător, şuierând: *„Este!"*

Din pragul sălii de recreaţie, Weevil mă urmărea

curios.Proiectul meu despre gladiatori

Am trecut pe lângă el şi am intrat în sală. Lunea şi miercurea aveam orele mele la calculator — de fapt, nu aveam decât o jumătate de oră şi exclusiv pentru temele de la şcoală. Discuţia cu Directoarea îmi păpase deja din timpul de stat la calculator, iar acum trebuia să recuperez ce se mai putea.

Deşi în timpul săptămânii între orele trei şi patru după-amiaza, regulamentul spunea că avem timp liber, dar sub supraveghere, taman de la trei la trei jumătate aveam eu voie la calculator. Pentru oricine altcineva, nici că se putea mai rău — imediat după cursuri, fără nicio clipă de odihnă. Mai bine spus, chiar dacă veneai direct acasă, fără să zăboveşti pe drum, tot însemna să pierzi vreo două minute până ajungeai în sală — probabil de aceea socotiseră că momentul acela era numai bun pentru mine.

Dar mie îmi convenea de minune. Aşa nu mă deranja nimeni, aveam linişte şi mă bucuram de una dintre rarele ocazii în care să fac ce vreau eu fără să tragă cineva cu ochiul.

M-am strecurat pe scaunul gri de plastic, am scos husa şi-am aruncat-o pe podea, apoi am apăsat pe butonul de pornire. Stai puţin, totuşi, mi-am zis şi am luat repede husa, am împăturit-

o cât am putut eu de frumos şi am aşezat-o pe masă încet, de parcă era din sticlă. Am zâmbit în sinea mea şi m-am lăudat pentru prudenţă. N-o să mă prindă Directoarea nici cu cea mai mică chichiţă, nu acum, când era în joc o miză aşa mare.

M-am uitat repede peste umăr, să mă asigur că nu-mi stă nimeni în spate, şi am tastat parola mea personală, supersecretă, cea pe care mă ajutase Q să o instalez înainte să plec de la Quested Court. Nu-i povestisem prea multe despre Highgate, dar el era genul de om care înţelegea tot şi fără să-i spui. Cu stilul lui blajin şi distrat, mi-a sugerat că, dacă mai folosesc şi alţii calculatorul, ar trebui să-mi pot proteja fişierele. Mi-a zis să aleg o parolă pe care n-am cum s-o uit şi să nu o spun absolut nimănui, nici măcar lui.

M-am gândit mult şi intens la ce să aleg. Trebuia să fie ceva beton; şi şmecher, şi special pentru mine. Ceva ce să nu ghicească nimeni nici într-un catralion de ani.

Şi uite că o aveam pe ecran: **********.

Meserie!

M-am uitat în căsuţa poştală. Poate venise ceva de la Q?

Ei bine, chiar aveam!

bună adam sper că totul e ok i-am scris doamnei cum o cheamă că aş vrea să vii la noi în vacanţă sper că n-o să-ţi fac probleme ne-am

bucura tare mult să vii mai ales lian- nah care a început să prindă putere şi curaj şi care vrea să-ţi arate ceva asta-i tot ce pot să-ţi spun acum q

Aşa-mi scria întotdeauna Q — cred că aşa funcţiona mintea lui. Răpăind scurt i-am şi trimis răspunsul — în ultimele săptămâni ajunsesem să tastez fulgerător!

Catralion de mulţumiri Q şi ere că O SA VIN!!!!!!!!!! P curând!!!!!!!!!! Adam

Şi pac, l-am trimis.

M-am uitat la ceas. Mda, puteam să termin, dacă mă mişcăm repede. Am tasjtat primele două litere ale numelui lui Richard, restul s-a completat automat. Apoi am tastat rapid:

Salut Rich. Ce mai faci? No să crezi, merg la Q şi îtanna n vacanţă!!!!!!!!!! Da o săm fie dor d gaşca noastră... ce grozav ar fi să mergem iar în Karazan! Cutoatecă nu prea văd cum! Une-x nici num vine să ere ca fost adevărat! Salutări şi toate bune de la Adam E.

Pac! S-a dus şi ăsta. Fir-ar să fie, mai aveam doar cinci minute

!M-am „debarcat" imediat de pe Internet — pe care i-1 datoram integral lui Q: numai eu aveam acces, protejat cu parolă, iar Directoarea nici nu bănuia — am plimbat cursorul în josul paginii, căutând unde rămăsesem data trecută. O pagină... şi încă una... şi încă una... Mă minunam şi eu ce mare e textul! Păi, cine se

uita la proiectul ăsta, n-ar fi ghicit nici într-un milion de ani că era opera lui Adam Equinox, ciubota clasei.

Primisem tema la începutul semestrului. Trebuia să lucrăm tot semestrul şi domnişoara McCracken ne atrăsese atenţia că se aştepta să primească la sfârşit nişte lucrări de cea mai bună calitate. „Să aibă *cel puţin* cinci pagini şi... dacă se poate, Adam Equinox, să fie scrise lizibil şi cu o *oarecare* legătură cu subiectul."

Ehei, ce surpriză o aştepta!

înainte aş fi luat coala cu descrierea temei, aş fi zvârlit-o în bancă, şi nu mi-aş mai fi adus aminte de ea până nu se „scăpa" Nicole sau altcineva cum că a scris nu-ş' câte sute de pagini, eventual chiar în ziua când trebuia să o predăm.

Uite că, de data asta, mă pusesem pe lucru din
Â
prima zi. îmi propusesem să muncesc câte puţin de fiecare dată când aveam acces la calculator. Primul lucru pe care îl făcusem fusese să scriu „gladiatorii romani" şi să văd ce găsesc pe tema asta pe Internet. După ce mă împotmolisem de vreo două-trei ori, descoperisem ca prin farmec calea către o altă lume. Aşa de tare mă prinsese treaba asta, că trecusem şi pe la biblioteca şcolii, să văd ce cărţi mai erau şi pe acolo şi să lucrez şi la sfârşit de săptămână. Bibliotecara se arătase

cam surprinsă şi mă privise de parcă picasem de pe altă planetă. Ce-i drept, nu eram de-al casei pe la bibliotecă.

Trecuseră câteva săptămâni bune, dar acum aveam o adevărată operă de artă. Avea şi paragrafe marcate frumos şi imagini importate din biblioteca grafică pe care mi-o instalase Q. Numerotasem şi paginile cu cifre romane, o idee care mi-a venit într-o noapte când nu reuşeam să adorm.

Ori de câte ori lucram la proiect, aveam grijă să rulez la sfârşit un program de corectare automată a greşelilor de gramatică şi ortografie, ca să fiu sigur că nu mi-a scăpat nimic. Mă cam îngrijora că găsea foarte multe şi uneori mă întrebam dacă n-o fi fost din vina programului. Abia aşteptam să văd ce faţă avea să facă domnişoara McCracken când o să dea cu ochii de proiect şi mai cu seamă când o să observe numele meu pe prima pagină.

Azi aş fi vrut să lucrez la un capitol intitulat *„Venatio",* despre un anumit tip de luptă în care erau vânate şi ucise animale sălbatice exotice. Tocmai începusem să tastez — cu două degete, ca o găină care ţopăie pe tastatură, dar măcar mă mişcăm mult mai repede decât la început — când am auzit pe cineva vorbind în spatele meu, dar aşa de aproape, că i-am simţit respiraţia în ceafă.

— Calculatoarele pot să facă şi chestii mult mai interesante, dacă ştii cum să le pui la treabă.

Am sărit ca ars. Ştiam cine e şi fără să mă întorc, aş fi recunoscut oricând vocea aia peltică. Weevil.

— Valea, am treabă, i-am spus furios.

El nu-mi dădu atenţie.

— *Muuuîte* alte chestii, zise el, în tinzând gâtul să vadă ce e pe ecran.

M-am pus în faţa lui, acoperindu-1 să nu vadă nimic.

— Vorbesc serios, lasă-mă în pace.

Dar el şi-a luat un scaun, 1-a rotit şi 1-a încălecat, aşezându-şi mâinile pe spătar şi proptindu-şi bărbia deasupra.

— Ştiu totul despre tine, spuse el mieros. Ştiu cum ai câştigat concursul ăla, cum ai mers la Quested Court şi-aşa mai departe. Şi eu mă înscrisesem, am şterpelit formularul de înscriere de la o colegă de clasă. Calculatoarele sunt pasiunea mea. Şi-aş fi putut să învăţ tot felul de chestii la atelierul ăla. Dar n-am fost ales. Tu, *da.* O şansă irosită, că tu eşti paralel cu informatica şi calculatoarele. Asta-i viaţa, nu contează ce ştii, ci pe cine ştii. Iar tu ştii persoana potrivită — cum ar fi Quentin Quested. De-aia vreau să fiu prietenul tău. Ce zici? Batem palma?

— Nu, mulţumesc, i-am tăiat-o eu. Am prietenii mei şi nu-mi trebuie alţii.

Degeaba, a continuat netulburat.

— Sunt sigur că te întrebi de la ce vine porecla mea. Ştii ce înseamnă *weeuiVl*

Am dat din cap că nu, nerăbdător. Urmăream ceasul din spatele lui şi vedeam cum minutarul se apropie de şase.

*** Gărgăriţă de grâne.**

— E un fel de gândac, o insectă care-şi face veacul prin magazii. Şi intră pe unde nici cu gândul nu gândeşti. în locurile cele mai secrete. Oriunde, absolut oriunde. Aş putea să-ţi arăt nişte chestii pe calculator la care nici n-ai visat. Ştii ce-i ăla un *hackef* ? Fac pariu că habar n-ai. Ia uită-te în dicţionar, asta dacă ştii cum.

— Weevil, am şoptit printre dinţi, pleacă de-aici!

Dar minutarul tocmai ajunsese la şase. I-am întors
spatele nepoftitului şi am apăsat Control S, să salvez, şi am închis documentul. Apoi m-am întins încet şi tihnit, ca unul care n-are nicio grijă pe lumea asta. Când m-am întors, dispăruse.

*** Piraţi informatici, care pătrund cu forţa în arhive sau programe, de regulă cu scop distructiv, furând informaţii sau alterându-le.**

Premiul direcţiunii

>

Toată săptămâna care a urmat n-am avut decât un gând: să mă feresc cu orice preţ de belele. Parcă mergeam pe sârmă… ba mai trebuia să mă uit şi în urmă, la fiecare pas.

M-am silit să mă opresc şi să chibzuiesc bine înainte de orice lucruşor pe care-1 făceam, de orice cuvânt pe care dădeam să-1 rostesc, ba chiar de orice *gând* care-mi dădea târcoale. Pe cât puteam, mă feream de toţi, cu excepţia lui Cameron. Un prieten adevărat e ca un talisman. Iar Cam avea un talent înnăscut să se ferească de bucluc şi, dacă stăteam cu el, parcă mă ocoleau şi pe mine ghinioanele.

Apoi, într-o duminică seara, când eram la toaleta băieţilor şi mă spălam pe dinţi, am văzut apărând în oglindă şi-un alt chip, pe lângă al meu. L-am fulgerat cu privirea, m-am aplecat şi am scuipat în chiuvetă. M-am clătit bine şi m-am întors, hotărât să trec pe lângă el şi să ies pur şi simplu.

Dar mi-a îngheţat sângele în vine când l-am auzit vorbind.

— Ştiu unde te duci în vacanţă. O să mergi iar la Quested Court. Vreau să vin şi eu. O să-ţi dea voie să aduci un prieten. Mai ales dacă e vorba de un prieten care se pricepe la calculatoare cum mă pricep eu — un nou-venit care n-are pe nimeni. Ce zici, Adam?

— E treaba mea unde plec în vacanţă, am mârâit eu. Şi chiar dacă mi-ar da voie să aduc un prieten cu mine, eşti ultima persoană pe care aş alege-o. Hai, vezi-ţi de treabă şi lasă-mă în pace!

— Mai ştii ce-ţi povesteam despre gândacul ăla? Nici nu-ţi trece prin cap câte ştiu eu, zise el rânjind. Insectele astea pot intra oriunde, cotrobăie peste tot. Nimic nu le stă în cale.

— Ia mai slăbeşte-mă! l-am repezit eu. Ai cotrobăit prin hârţoagele Directoarei — mare brânză! Sper să te prindă!

Am ieşit îmbrâncindu-1 în lături şi am luat-o spre dormitor. M-am strecurat în cearşafurile răcoroase şi m-am întors cu faţa la perete, fixând cu privirea un colţ unde era varul mai scorojit.

Cu Weevil sau fără, cu Directoare sau fără, reuşisem să închei o săptămână fără să am niciun fel de probleme. încă o săptămână, numai una, atât mai aveam până evadam la Quested Court şi la o cu totul altă viaţă.

Şi-am mers pe sârmă frumuşel şi lunea... şi marţea... şi miercurea. Miercuri după-amiaza m-am întors fuguţa de la şcoală şi m-am dus la calculator, să-mi termin proiectul. Şi-a fost prima oară când am reuşit să lucrez jumătate de oră fără să mă mai deranjeze nimeni şi nimic. Am reuşit să fac şi indexul. Apoi, când

mai aveam cinci minute din timpul regulamentar, am dat comanda *Imprimă* şi m-am uitat cum ies paginile, una după alta, perfecte de le sorbeam din ochi.

Dar n-am avut timp să le admir prea mult. M-am furişat spre dormitor şi am ascuns foile sub saltea, ca să nu se boţească. în noaptea aceea, când toţi dormeau, le-am scos şi le-am citit sub pătură, la lumina lanternei mele în formă de pix.

Primul lucru pe care l-am făcut vineri dimineaţa a fost să predau lucrarea. Avea XI pagini: *„Gladiatorii romani,* de ADAM EQUINOX". Domnişoara McCracken a făcut nişte ochi de mi-a fost frică să nu-i sară din orbite. Iar eu m-am întors la locul meu, cocoşat şi şleampăt ca de obicei, cu aerul că nu era nimic deosebit. Dar o urmăream cu coada ochiului. Când s-a făcut linişte în clasă şi fiecare se apucase să-şi citească lecţia în gând, am văzut-o cum răscoleşte
prin teanc, scoate lucrarea mea şi o răsfoieşte repezit, cu o figură de om lovit în moalele capului.
„McCracken, fii atentă aici", i-am zis eu în gând. „încă nu ştii totul — stai să vezi câte te mai aşteaptă!"

Sfârşitul de săptămână abia se târa. Era prima oară când aşteptam cu nerăbdare să vină

lunea şi să merg la şcoală. Ardeam de nerăbdare să văd rezultatul muncii mele la proiect. Să aflu şi eu ce avea de spus domnişoara McCracken şi să-i citesc comentariile de la sfârşitul textului. Poate c-avea să mă pună să-1 citesc în faţa clasei! Şi poate — poate, zic — exista o şansă mică, una la un catralion, să câştig chiar premiul direcţiunii.

în clasa noastră, premiul ăsta abia se dădea. Cu excepţia lui Cameron, care-1 obţinuse de două ori, şi a lui Nicole care-1 obţinuse, normal, de o grămadă de ori. Consta în nişte abţibilduri rotunde şi mari, care păreau făcute din aur adevărat. Ţi le lipeau pe lucrare şi o afişau la biroul din faţă, unde putea să o vadă toată lumea. Apoi ţi se striga numele în careu, şi tu trebuia să mergi în faţă şi să dai mâna cu directoarea. Iar la următorul buletin informativ al şcolii, îţi treceau numele la loc de onoare, pe prima pagină.

Luni, nimic. Marţi, nicio vorbuliţă. Dar miercuri, de cum a intrat în clasă, domnişoara McCracken a zis: — Copii, astăzi veţi primi evaluarea proiectelor voastre. Dar, mai întâi, îi rog pe William Weevil şi pe

Adam Equinox să mă urmeze în birou la doamna directoare.

Am simţit că-mi sare inima din piept şi se dă de trei ori peste cap. Iar când am ieşit din clasă

m-am înroşit ca racul şi-abia mai respiram. I-am aruncat o privire lui Cameron, care mă urmărea îngrijorat, i-am făcut şmechereşte cu ochiul şi i-am zâmbit liniştitor. Habar n-aveam eu ce m-aştepta!

Ajunşi la biroul directoarei, am aşteptat în faţa uşii, în tăcere. Secretara bătea de zor la maşină şi nu ne dădea atenţie, ca de obicei. Eu oricum eram clientul lor fidel şi mă obişnuisem cu atmosfera tensionată, ca în camerele de aşteptare de la doctor. De data asta, mi s-a părut interesant că nici atunci când veneai pentru ceva bun nu se schimba nimic.

într-un final, beculeţul de la telefonul secretarei s-a aprins şi s-a auzit încet de tot:

— Acum sunt liberă. Te rog să-i pofteşti înăuntru.

Şi-a intrat domnişoara McCracken... apoi Weevil...
şi eu la urmă.

Acolo, pe biroul mare de lemn al doamnei Sharp erau două proiecte: „*Gladiatorii romani,* de ADAM EQUINOX", şi *„GLADIATORII ROMANI,* de William Weaver".

Mă întrebam când avea de gând să pună abţibil- durile pe ele.

Vă rog să luaţi loc, domnişoară McCracken şi William, zise doamna Sharp cu o voce catifelată. Adam Equinox, ce înseamnă asta

?M-am uitat la ea buimăcit, fără să pricep nimic. Dar încetul cu încetul, mi-am dat seama că era ceva în neregulă... ba chiar era pe dos. Am simţit că pic din vârful unei clădiri înalte, învârtindu-mă din ce în ce mai repede spre pământ.

Năuc, mă uitam cum dă paginile minuţios, simultan, la cele două lucrări. Unşpe pagini cu o ortografie fără cusur, cu imagini colorate şi cifre romane, trecute frumos, pe centru. Unşpe pagini... perfect iden-tice.Oriunde

Urmă o tăcere lungă şi apăsătoare. Toţi se uitau la mine şi aşteptau să fac ceva... sau să spun ceva.

— Nu e... ce pare, am bâiguit eu în cele din urmă.

îmi auzeam de departe vocea firavă şi tremurată.

— O, zău, Adam? Şi mă rog *ce pare?*

— Pare că... amândouă credeţi că...

Dar de cum am rostit aceste cuvinte, am ştiut că n-avea niciun rost.

— Credeţi că am copiat după Weevil... după William, vreau să spun. Dar n-am copiat. E exact pe dos. El a copiat după mine.

Domnişoara McCracken şi doamna Sharp au schimbat o privire

— .Ei, haide, Adam, zise doamna Sharp pe un ton de parcă vorbea cu un copil mic. Nu ne lua peste picior. Pe de-o parte, avem o lucrare extrem de bună şi un elev talentat şi silitor. De partea cealaltă, avem un băiat care n-a scăpat nicio ocazie să ne facă probleme de când e la şcoala noastră... şi care abia dacă-şi scrie numele corect. Chiar te-aştepţi să credem, fie şi-o secundă, că e vorba de munca *ta* şi că William a copiat de la *tineV.* E ridicol. William, ai ceva de spus?

— Nu prea, doamnă Sharp, spuse Weevil uitân- du-se pieziş la mine, de parcă-i făcusem eu ceva. Doar că, Adam, mă rog, sunt dezamăgit. Adică, după ce am încercat să mă împrietenesc cu tine...

— Domnişoara McCracken?

— Adam, declară domnişoara McCracken, la capătul răbdării. Să ştii că uneori ajung să mă îndoiesc c-o mai pot scoate la capăt cu tine. Dar ştii ce mă descurajează cel mai tare? Că nici măcar nu încerci.

Peste câteva minute, domnişoara McCracken şi Weevil ieşeau din birou, nu înainte ca abţibildul auriu să fie lipit pe prima pagină a lucrării lui Weevil. Tot sub ochii noştri, directoarea a rupt lucrarea mea şi a aruncat-o la coş.

Dar eu a trebuit să mai rămân şi să ascult cum doamna Sharp sună la Highgate şi-i

povesteşte toată mizeria Directoarei noastre. Să ascult cum discută ele dacă ar trebui să fiu suspendat până la sfârşitul semestrului şi cum stabilesc, până la urmă, că pedeapsa cea mai potrivită pentru fapta mea e să rămân corijent la istorie şi să mi se suspende pe termen nelimitat dreptul de acces la calculatorul de la casa de copii. Prin aer au zburat ca nişte săgeţi expresii precum „obrăznicie crasă" şi „abuz de încredere", dar eu deja trecusem de faza în care aşa ceva mă mai putea răni. Parcă împietrisem şi loviturile cădeau în gol.

După ore, m-am târât pe deal până la Highgate. Mi-am dus castronelul la bucătărie şi l-am pus peste altele care stăteau să cadă şi parcă m-au aşteptat pe mine să se facă zob pe jos. Am început să adun cioburile, dar eram absent, golit de orice gânduri şi senzaţii.

— Adam, lasă-mă pe mine, a strigat Bucătăreasa din spatele tejghelei.

S-a oprit din curăţatul cartofilor şi m-a privit cu milă.

— Mi-a lăsat vorbă să te duci la ea în birou, imediat ce ajungi. Dar imediat, aşa a zis. Mai bine te grăbeşti, dragul meu, în halul de nervi în care e.

Am bătut la uşa Directoarei — lemnul a sunat a gol sub degetele mele.

Stătea la birou. Am înregistrat mecanic imaginea ei puţin schimbată — se coafase şi

avea părul strâns pe nişte bigudiuri gri, ca nişte ţevi de oţel aliniate pe scalp. M-a săgetat cu privirea, fără să zică nimic.

Poate că altădată m-aş fi foit puţin şi aş fi lăsat privirea în jos. Dar acum m-am uitat drept în ochii ei. Nu greşisem cu nimic şi asta n-avea cum să se schimbe, indiferent ce ar fi făcut sau ar fi zis ea.

— Aşa deci, Adam Equinox. Se pare că, oricât de proastă ar fi părerea mea despre tine, tot reuşeşti să mă surprinzi, coborându-te şi mai jos. Cu asta de-a- cum, ai terminat-o cu calculatorul. Din moment ce nu putem avea încredere în tine, n-o să te mai apropii de el. Cât despre planurile de vacanţă, sunt foarte tentată să le anulez, drept pedeapsă pentru fapta ta. Dar sunt o persoană corectă. Ţi-am promis trei şanse şi cred că nu mai e nevoie să-ţi spun că una s-a dus. Cu un băiat ca tine, nu mă îndoiesc că le va veni rândul şi celorlalte. în orice caz, e de datoria mea să îi aduc la cunoştinţă domnului Quested purtarea ta. Se cuvine să ştie ce fel de copil a invitat în casa lui.

A făcut o pauză, aşteptând o reacţie din partea mea. N-am zis nimic. Ce rost ar fi avut?

— Mă dezgusti. Dispari din ochii mei!

Am simţit că-mi iau foc obrajii, dar tot n-am zis nimic. Am făcut stânga-mprejur şi am ieşit din birou, apoi am mers înainte pe hol până la

uşă şi-am ieşit în curte. Din obişnuinţă, am luat-o spre ascunzătoarea mea, unde puteam să fiu singur şi liniştit. Fusese oaza mea şi refugiul pe care mi-1 găsisem de când mă ştiam, locul datorită căruia reuşisem să rămân cu mintea întreagă, în nenumărate prilejuri, unde nu mă deranja nimeni, al meu şi numai al meu.

Am ajuns în colţul casei şi am cotit-o spre tufişuri, asigurându-mă că nu mă vede nimeni. M-am lăsat pe vine şi am intrat de-a buşilea prin tufa de in care acoperea intrarea. Frunzele netede şi răcoroase mă mângâiau pe obraji ca nişte degete delicate, iar mirosul familiar de pământ reavăn mă întâmpina liniştitor. Pe măsură ce înaintam, rotiţele creierului se puseră în mişcare. *Ce* făcuse Weevil — asta-mi era destul de clar. Dar *cum*? Cum accesase el directorul meu cu fişiere de pe calculator? Cum reuşise să treacă de parola mea secretă? Păi, nu-mi spusese el, „Gândacii ăştia intră pe unde nici cu gândul nu gândeşti. în locurile cele mai secrete. Oriunde, absolut oriunde"? Dar nu era adevărat... nu?

Anevoie, m-am răsucit până am trecut şi de ultima parte a tunelului şi am ajuns în sfârşit în ascunzătoarea mea ca o grotă.

Chiar în mijloc, era un cuvânt, cu litere scrijelite adânc în pământ:

O R I U N D E

Iluzia despre sanctuarul meu secret s-a spart ca un balon de săpun. Am simţit brusc un junghi, aşa de ascuţit că, pentru o clipă, am crezut că am într-adevăr un cuţit înfipt în spate. Clopotul de sticlă invizibil a plesnit şi unul dintre cioburi mi-a străpuns inima.

Nu ştiu cât am rămas aşa, în genunchi, cu bărbia în piept, incapabil să mă mişc. Cu ochii strâns închişi, literele nemiloase mă ardeau în spatele pleoapelor, ca scrise cu foc. Gata, mi-1 distrusese pentru totdeauna.Chiar dacă astupam cu pământ cuvântul ăla, chiar dacă Weevil nu avea să mai pună niciodată piciorul în ascunzişul meu, tot n-ar mai fi fost vreodată la fel.

întâi îmi furase proiectul. Iar acum distrusese şi singurul loc pe care-1 crezusem doar al meu. Nu-mi mai rămăsese nimic. Aproape...

Instinctiv, mi-am dus mâna la piept, căutând inelul ascuns sub cămaşă. înainte să merg la Quested Court — şi în Karazan — îl ţineam în sertarul noptierei, lângă celelalte comori ale mele. Şi acolo ar fi fost şi în noaptea aceea de la Quested Court... dacă nu l-aş fi scos să-1 mângâi şi să-1 strâng în pumn, cum făceam de atâtea ori în nopţile când voiam să mă simt ocrotit, şi n-aş fi adormit cu el în mână.

îngenuncheat în ţărână, gândul mi s-a întors, pentru a nu ştiu câta oară, la noaptea aceea, simţind cum mă trece un fior şi mi se face pielea găinii pe mâini. Şi pentru a nu ştiu câta oară, mi-am spus că probabil visasem sau că măcar fusesem pe jumătate adormit. Dar ştiam că nu fusese aşa. Simţisem o prezenţă invizibilă în camera cufundată în întuneric... sertarul era

întredeschis, când ştiam bine că nu-1 lăsasem aşa... şi apoi zgomotul scurt al uşii închizându-se în urma intrusului pe care nu-1 putusem vedea, dar despre care ştiam foarte sigur că fusese acolo. Logica-mi spunea că nu putea fi decât un vis... dar instinctul îmi şoptea altceva. Şi, ascultându-mi instinctul, din acea zi, am început să port mereu inelul agăţat la gât, de un şiret vechi.

Dar celelalte comori ale mele mai erau acum în siguranţă, cu Weevil? M-am întors şi am ieşit târâş din tunel, ştiind că nu aveam să mai calc vreodată pe aici.

M-am ridicat şi m-am scuturat de praf şi frunze uscate. M-am asigurat că nu mă vede nimeni şi m-am furişat în dormitor. Am tras de sertarul noptierei... şi am răsuflat uşurat, de parcă mi se luase o piatră de pe inimă. Şalul meu era la locul lui... şalul în care mă găsiseră înfăşurat în dimineaţa când mă culeseseră de pe treptele casei de copii, cu aproape treisprezece ani în urmă. Bej-gălbui, uşor şi pufos ca un norişor, păstrând încă o urmă din parfumul dulce-amărui al mâinilor care înfăşaseră un prunc şi-1 părăsiseră... parfumul mamei pe care nu o cunoscusem.

Şi lanterna mea era acolo... şi Biblia mea, cu colţurile ferfeniţite. Fiecare copil de la Highgate primise câte una, prin bunăvoinţa consiliului administrativ, şi mă îndoiam că a mea i-ar fi

stârnit curiozitatea lui Weevil. Totuşi, ca să fiu mai sigur, am deschis-o să verific dacă tăietura din ziar — bucata de hârtie îngălbenită — mai era la locul ei. Ochii mi s-au oprit o clipă asupra ei, citind un cuvânt de ici, un cuvânt de colo, cu toate că o ştiam pe de rost... era singura mărturie a naşterii mele.

... lăsat pe treptele casei vineri, în zori, probabil la doar câteva ore după ce s-a născut... o să-i spunem Adam Equinox... s-a născut de echinocţiu, pe 22 septembrie... are pielea smeadă, părul negru şi ochii neobişnuit de deschişi la culoare... un şal de lână de culoarea untului, un fluier de jucărie din argint şi un inel neobişnuit...

în ziua de echinocţiu. Când ziua şi noaptea sunt egale şi când soarele este pe cer exact 12 ore. Ziua mea... avea să fie în mai puţin de o săptămână. Dar mi-am alungat repede gândul ăsta. La Highgate nu se sărbătoreau zilele de naştere. De cele mai multe ori, ziua asta, de 22 septembrie, trecea fără să-mi dau seama. Da, e adevărat că, atunci când eram mic, aveam ritualul meu special, pe care nu-1 împărtăşeam cu nimeni, prin care-mi sărbătoream ziua de botez — în sufletul meu, aşa o vedeam. Citeam şi reciteam tăietura din ziar... închideam ochii... şi gândurile îmi zburau departe... şi-mi tot spuneam că, undeva, e cineva care încă se gândeşte la mine cu drag. Dar acum nu mă mai

amăgeam cu asemenea copilării. *Până când vom descoperi mai multe despre acest caz, bebeluşul va rămâne în grija Casei de copii de la Highgate.* Astea erau ultimele cuvinte din articolul decupat. Ei, uite că nu mai descoperiseră nimic de-atunci. Iar eu rămăsesem aici, cu Geoffrey şi cu Directoarea pe cap — mai nou şi Weevil — pe termen nelimitat.

Am închis *Biblia* oftând şi mi-am vârât mâna până în fundul sertarului, unde se rostogolea de obicei fluierul. Voiam să verific şi asta, deşi ştiam că trebuie să fie acolo.

Nu era.

Mi-am trecut cu înfrigurare degetele pe metalul lucios. Inima mi-a zvâcnit dureros. Am căutat înnebunit, dintr-un colţ în altul, prin tot sertarul. L-am apucat nervos, l-am scos şi l-am scuturat. Era gol.

Prostit, l-am răsturnat pe pătura zdrenţuită de pe pat, doar-doar o cădea şi fluieraşul, ca prin minune. N-a căzut. L-am întors iarăşi cu faţa în sus şi-am rămas uitându-mă lung la el, cu mintea golită de orice gând, ca sertarul. Un singur cuvânt răsuna în camera tristă şi pustie, dar nu venea din mintea mea — era ca un ecou, repetat la nesfârşit, cu fiecare bătaie dureroasă a inimii mele: *Weevil. Weeviî. Weeviî.*

L-am găsit la calculator.

— Weevil, i-am zis eu, cu o voce lipsită de emoţie şi stranie, vreau să stăm puţin de vorbă.

S-a uitat la mine, schiţând un zâmbet prefăcut. Simţeam valul de furie crescând înăuntrul meu, dar mă chinuiam să îl înăbuş. Nu-mi permiteam să-mi pierd cumpătul, mai ales acum, când vacanţa era atât de aproape.

— Ai fost în ascunzătoarea mea!

— *Ai fost în ascunzătoarea mea,* chiţăi el, maimuţă- rindu-mă. Asta-i tot ce voiai să-mi spui?

— Nu!

Mi-am auzit mânia din glas şi l-am văzut pe Weevil descumpănit, trăgându-se cu scaunul mai înapoi. Dar nu m-am pierdut cu firea.

— Ştii bine că nu-i doar asta. Mi-ai umblat prin sertar, ştii care, sertarul de la noptieră. Şi ai luat ceva ce-mi aparţine. Dă-mi-1 înapoi.

A făcut ochii mari, nevinovăţia întruchipată.

— A, da? Şi ce zici că am luat? La ce mi-ar trebui mie ceva de-al tău?

Oricum nu m-aş fi aşteptat să recunoască din prima. L-am privit drept în ochi, hotărât.

— Nu ştiu la ce ţi-ar trebui. Cum nu ştiu nici de ce mi-ai furat proiectul. Important e că nu-mi pasă. Am venit să-ţi cer să mă laşi în pace.

— Nu-i vorba despre ce vrei tu, ci despre ce vreau *eu.* Iar eu vreau să merg la Quested Court. Dacă-ţi închipui c-o să te duci numai tu, te înşeli. Ori mă iei cu tine, ori...

— Ori ce?

Dar ştiam deja răspunsul.

— Ori n-o să pleci nici tu. O să am eu grijă de asta.

— Deci asta era. Vrei să mă împingi să fac ceva rău, ca să nu mă mai lase Directoarea să plec. Ei bine, n-o să-ţi meargă.

— Zău? Dar de ce nu mă iei cu tine, ce te costă? Nu vreau să rămân aici în vacanţă, cum nu vrei nici tu. Hai, ultima şansă... ce zici?

Nu te iau nicăieri. Mai bine nu mă mai duc la Quested Court decât să merg cu tine. Nu vreau să am de-a face cu tine, nici aici, nici acolo, nicăieri. Hai să-ţi spun ceva: tu-ţi închipui că poţi să mă joci pe degete, dar greşeşti. Nu poţi. N-o să mai calc strâmb nici măcar o dată de acu' şi până în ziua de vineri, iar tu n-o să ai cum să mă provoci. Poimâine o să-mi fac bagajele şi gata!A doua greşeală

Nici nu mi-am mai bătut capul să caut fluierul. Ştiam cine mi-1 luase şi mai ştiam că nici n-aveam să-1 mai găsesc vreodată. în

schimb, m-am hotărât să am grijă ce fac. Mare grijă.

Mi-a fost mai uşor decât crezusem. Până la urmă, a trecut şi după-amiaza aia, a trecut şi masa de seară. Weevil n-a scos nicio vorbă, n-a făcut nicio mişcare. Nu aveam deloc încredere în el, dar deloc. Totuşi a doua zi, la micul dejun, când am văzut că se poartă în continuare de parcă n-aş fi existat, o rază de speranţă s-a înfiripat în sufletul meu.

La şcoală, în timpul orelor, nu s-a uitat nici măcar o dată la mine.

Când a sunat clopoţelul şi după ultima oră, mi-am pus ghiozdanul în spinare şi am pornit-o agale spre deal, la Highgate. Mai rămăsese o singură zi! Şi nu fusese nevoie decât să-i spun răspicat cum stă treaba...

Am deschis portiţa albă, cu un scârţâit, şi am apucat-o pe aleea către casă, cu pietrişul scrâşnindu-mi sub tălpi. Maşina fiţoasă şi nouă a Directoarei noastre era parcată afară, în faţa garajului... Probabil că urma să-1 pună pe vreunul dintre noi s-o spele. Asta era una dintre puţinele corvezi la care ne ofeream cu toţii voluntari, chiar dacă Directoarea stătea cu ochii pe noi şi mârâia s-avem grijă să n-o zgâriem. Era o sarcină rezervată numai copiilor mai mari, dar, chiar şi-aşa, mie nu-mi venise rândul niciodată. Hm, de mirare!

M-am uitat în susul aleii. Directoarea stătea în faţa uşii. Pentru o fracţiune de secundă, numai una, în inimă mi-a pâlpâit o firavă speranţă, fiindcă acolo stătea ea când ne aştepta de la ore, ca să-1 aleagă pe cel care o să spele maşina. Dar dup-aceea i-am văzut faţa. Mi-a îngheţat inima şi mi s-au înecat scurt corăbiile. De atâţia ani de când o ştiam eu pe Directoare, niciodată n-o mai văzusem în halul ăla.

Am încremenit în loc. Ne-am uitat unul la altul preţ de o clipă — una de-am crezut că nu se mai termină. Ea de sus, de pe verandă, eu de jos, de pe alee, cu geanta atârnând pe lângă mine în ţărână. Apoi am văzut cum privirea i se mută de la mine, în lungul aleii, spre garaj. Fără să vreau, căci deja mi-era groază de ce-aş putea vedea, i-am urmărit direcţia privirii şi-am dat de maşina roşie, care-mi atrase atenţia ca un magnet.

Acolo, scrise cu vopsea pe portieră, cu litere uriaşe, de un galben-fosforescent, erau două cuvinte:

DIRECTOAREA NAŞPA

într-o clipă mi-a fugit tot sângele din obraji şi-am văzut negru în faţa ochilor. Deşi stăteam în soarele dogorâtor al amiezii, am simţit că îngheţ. Când mi-a vorbit, vocea sa părea şi ea făcută tot din ace de gheaţă:

— Scoate imediat tot ce ai în ghiozdan!

— Dar...

— Goleşte-1 pe alee. *Acum!*

Cu degetele înţepenite am tras fermoarul ghiozdanului şi l-am răsturnat cu gura în jos. Din el au ieşit cutia pentru pachetul de la prânz... caietele de teme... nişte foi mototolite... un cotor de măr... un creion rupt... şi o şosetă veche. Directoarea se uită crunt la ele. Mi-au răsărit în minte nişte vorbe auzite cândva: *Nevinovat până la proba contrarie.* Dar la Directoarea noastră era exact pe dos.

— Strânge tot şi vino încoace!

Mi-am adunat lucrurile şi le-am pus înapoi în ghiozdan, unul câte unul. La început, şocul îmi înceţoşase mintea. Dar acum gândurile îmi treceau fulgerător prin cap. „Weevil a făcut-o şi a avut grijă să pară că-i opera mea." Cumva, de ieri până azi, găsise un moment ca să se furişeze în garaj cu o cutie de vopsea...

Oriunde.

O încurcasem. Indiferent dacă încercam să mă apăr sau nu, o încurcasem rău de tot. Mi-am făcut curaj ca să-mi ridic privirea din pământ, spre Directoare. Am tras uşurel aer în piept şi am dat să spun:

— Doamnă Dir...

— Gura! Vino-aici.

Am urcat încet scara, buşind ghiozdanul de fiecare treaptă, până am ajuns în faţa ei. Un gând răzleţ m-a făcut să-mi dau seama că eram

mai înalt decât ea... oare când crescusem atâta?

A ridicat mâna şi m-a apucat de ureche, înfigând unghiile în pielea moale a lobului, răsucind şi trăgând. Mi s-au umplut ochii de lacrimi şi mi-am întins gâtul de durere. Directoarea m-a dus astfel, pe jumătate târâş, pe holurile casei, spre dormitorul băieţilor. Pe la fiecare dintre uşile celelalte se adunaseră copii, care nu scoteau nicio vorbă şi ne urmăreau din prag, cu ochii holbaţi de groază.

Ne-am oprit lângă noptiera mea. Patul era făcut frumos, cu pătura jerpelită băgată pe sub saltea şi pliată la colţuri în unghiuri drepte, cu perna cenuşie şi gloduroasă pusă exact la mijloc, peste marginea răsfrântă regulamentar a cearşafului, la căpătâi. înghesuită între două paturi, era noptiera mea.

— Trage sertarul!

Cu privirile tuturor copiilor aţintite asupra mea, am făcut un pas şovăitor şi am întins mâna după mânerul de metal. Am tras sertarul. Am scos la iveală cele câteva lucruri personale, stinghere: lanterna,
Biblia, şalul împăturit cu grijă... Nimic altceva. Am scos sertarul cu totul şi l-am pus deasupra noptierei, la vedere.

— Acum patul. Dă la o parte lenjeria, salteaua, tot!

Am luat, una câte una, cele două pături, le-am scuturat, le-am împăturit şi le-am pus încet

pe patul de alături. Apoi perna — am scos faţa de pernă, am scu- turat-o şi am împăturit-o. Am scos şi cearşaful plic... apoi şi celălalt cearşaf. Şi pătura de dedesubt, roasă de molii. Nu mai rămăsese decât salteaua peticită şi pătată. M-am uitat la Directoare. Mi s-a părut că zăresc, pentru prima oară, o urmă de îndoială în ochii ei.

— Ridică salteaua!

Am apucat salteaua dintr-o parte, am ridicat-o şi am rezemat-o pe o parte. Era subţire şi uşoară ca un fulg. Sub ea nu mai erau decât arcurile, şi acelea ruginite. Fără grabă, am pus salteaua la loc.

Directoarea o privea încruntată, gândindu-se. Nu îndrăzneam nici să clipesc. Deodată, s-a repezit la sertar. A luat şalul, apucându-1 de un colţ cu o mână ca o gheară şi 1-a scuturat cu sete.

Dintre cutele moi ale şalului a sărit un spray de metal cu capacul galben-fluorescent, care a căzut pe podea cu un sunet sec, ca securea unui călău.

În puterea nopţii

— Să-ţi iei gândul de la o a treia şansă!

— Dar aţi promis! Aţi spus că îmi daţi trei şanse şi s-au dus numai două!

— Adam Equinox, să nu îndrăzneşti să-mi spui mie ce-am zis şi ce nu! Ai avut destule şanse, gata! *N-o să te duci la Quested Court.* N-

o să pleci nicăieri. O să stai aici, cu ceilalţi copii care n-au pe nimeni să-i ia acasă, iar eu, una, o să fac tot ce-mi va sta în puteri ca să nu uiţi cât oi trăi săptămânile astea două. Şi nu cumva să-ţi treacă prin minte să pleci pe furiş, cum ai făcut data trecută. Pentru început, mâine n-ai să mai mergi la şcoală. O să te supraveghez tot timpul, de nici n-o să respiri fără să te aud. Iar acum o să-mi facă o deosebită plăcere să-1 sun pe domnul Quested, ca să-l anunţ că..., se opri o clipă, şovăind. Să-1 anunţ că... ai primit o ofertă mai tentantă. Că ai ales să te. duci... hm... stai să mă gândesc... la prietenul tău Cameron, în vacanţa asta. îţi dau voie să rămâi aici şi să asculţi toată convorbirea.

— Nu! Vă rog... vă rog din suflet, credeţi-mă, măcar de data asta!

Mă auzeam implorând-o şi mi-era ciudă, fiindcă ştiam că n-are niciun rost.

— Eu n-am făcut nimic! Pe cuvânt de onoare că n-am fost eu! De ce-aş fi făcut-o? Doar m-am străduit din răsputeri să...

Dar Directoarea a făcut un pas spre raftul cu cărţi şi a luat băţul indicator. Cuvintele mi s-au stins pe buze. Am simţit nişte furnicături pe spinare şi o năduşeală rece pe ceafă. Mi-am ferit brusc privirea, pironind-o în podea. I-am urmărit pantofii îndrep- tându-se spre birou. Am

auzit un clinchet, când a ridicat receptorul din furcă, şi apoi cum formează numărul de telefon.

Am ascultat-o explicându-i lui Q că mă răzgândisem în legătură cu vizita la Quested Court. Că, deşi era nepoliticos din partea mea să îl anunţ aşa de târziu, la Highgate regula era să-i încurajeze pe copii să ia decizii singuri. Am ascultat-o şi cum şi-a cerut scuze din partea mea şi cum a spus că speră că ăsta nu va fi un motiv să nu repete Q invitaţia cu o altă ocazie, deşi, în condiţiile de faţă, ar fi de înţeles dacă n-ar face-o.

Dar după aceea, când era pe punctul de a închide, a urmat ceva neaşteptat: o tăcere. Cu multă băgare de seamă, m-am încumetat să arunc o privire să-i văd figura. îl asculta pe Q, cu buzele pungite.

— A... vreţi să vorbiţi cu Adam? zise ea, într-un târziu. Păi, ă... nu ştiu dacă se poate. S-ar putea să fie pe afară... a plecat cu mai mulţi copii la... la cumpărături, adică să-şi ia câte o îngheţată ca să sărbătorească terminarea şcolii. Vreţi ă... *vreţi neapărat să vorbiţi cu el?* Da, ce să vă spun, domnule Quested... *Dacă nu vorbiţi cu el, personal, o să veniţi oricum să-1 luaţi?* Păi... ă... aşteptaţi puţin, vă rog!

Inima-mi bătea să-mi sară din piept, cu o speranţă nebunească! Q n-avea de gând s-o lase pe Directoare să scape aşa uşor! Eram

salvat! Nici nu ştiu când mi s-a lăţit pe faţă un rânjet de încântare şi cumva de neîncredere... dar atunci am văzut brusc privirea Directoarei. A pus receptorul pe birou şi a luat iarăşi băţul indicator. îl îndoi uşor în mâini, fără să-şi dezlipească ochii de la mine, spunându-mi totodată, cu cea mai mieroasă voce din lume:

— Adam, dragul meu... ei, vasăzică aici erai! Vrei să vii, te rog, să vorbeşti puţin cu domnul Quested şi să-i explici că te-ai răzgândit în privinţa planurilor de vacanţă?

Am luat receptorul, cu palma asudată.

— Q? am cârâit eu, răguşit.

— Adam, tu eşti? mă întâmpină cu o voce după care-mi dădeam seama că zâmbeşte.

— Aăă...

Am ezitat şi m-am uitat spre Directoare, pe sub breton. O vedeam cum mă urmăreşte ca o pisică pregătită să devoreze şoarecele, cum bătea tactul cu arătătorul pe marginea biroului: *tic... toc... tic... toc.*

— Mda, eu sunt.

— Adam, băiatule, m-a cam îngrijorat treaba asta. Nu neapărat schimbarea de plan, dacă aceasta este într-adevăr alegerea ta. Dar am simţit nevoia să vorbesc cu tine, personal, ca să îmi confirmi că *este* chiar decizia ta şi că totul e... în regulă. Că eşti bine... şi fericit.

Mi-a venit să plâng şi am clipit repede să-mi alung lacrimile, întorcându-mă totodată cu spatele la Directoare. în niciun caz n-aveam să plâng, *refuzam* să-i mai dau şi satisfacţie, peste toate celelalte!

— Totul e-n regulă, am minţit eu, cu jalea-n suflet. Vreau eu să mă duc la Cameron, în vacanţă. M-a invitat tatăl lui.

Vorbeam ciudat, ca un robot sau ca un casetofon cu bateria pe terminate.

De la celălalt capăt al firului s-a auzit un oftat.

— Bine, o să-ţi ducem dorul. N-o să încerc să te fac să te răzgândeşti... bineînţeles că un băiat de vârsta ta are şi alte lucruri mai bune de făcut, decât să stea după un bătrân şi o răzgâiată de fetiţă. Cu toate că Hannah o să fie tare tristă... Ei, lasă! Distracţie plăcută, băiatul meu. Poate rămâne pe altă dată, vacanţa viitoare, ce zici?

— OK. Pa!

Am rămas acolo nici nu ştiu cât timp, cu receptorul lipit de ureche, stăvilind cu greu cuvintele care-mi clocoteau în coşul pieptului: „Nu! E doar o minciună! Vino şi ia-mă de aici! Te implor, ia-mă de aici!" Dar liniştea se întindea ca un elastic... Mi-am tras aer în piept, tremurat, dar continuam să simt privirea Directoarei sfredelindu-mă în ceafă ca un burghiu.

-Q...

— Da, băiete, zise el şi vocea îi sună mai blândă ca niciodată.

— Eu...

Dar mi-a pierit curajul.

— Să-i spui lui Hannah... că-mi pare rău.

Am aşezat receptorul în furcă, uşurel, de parcă ar fi fost din sticlă, iar legătura cu Q şi Quested Court s-a întrerupt cu un *clic* definitiv.

Fără să mă mai uit la Directoare şi la băţul ei, m-am întors şi am ieşit pur şi simplu de acolo.

în puterea nopţii, mi-a venit ideea. Aşa de simplă şi de uşor de pus în practică, încât mă minunam că nu mă gândisem la asta mai devreme.

Calculatorul.

Şi-am stat mai bine de o oră cu ochii pe tavanul cenuşiu... pe care nici nu-1 vedeam, de fapt. Mă vedeam pe mine făcând fiecare pas şi analizam fiecare lucru care ar fi putut să meargă prost. Trebuia să fiu absolut sigur că toată lumea dormea. Să nu scot nici cel mai mic zgomot. Şi să mă mişc pe întuneric. Oare cât zgomot face un calculator când porneşte? Nu reuşeam să-mi amintesc. Mi-am închipuit cum mă ridic în capul oaselor, mă dau jos din pat şi-o pornesc tiptil, cu tălpile goale pe pardoseala rece. Pe hol era duşumea, care mai scârţâia. Oare avea să mă audă Directoarea? Şi dacă mă auzea... aveam eu curajul să risc?

Dar m-am gândit şi la cele două săptămâni la Highgate, cu Directoarea-n cârca mea. M-am gândit şi la Weevil şi la rânjetul lui încrezut, satisfăcut. Şi la Hannah.

M-am ridicat. M-am uitat în stânga, la şirul lung al paturilor. Weevil era ghemuit sub pătură, nemişcat. Nu puteam să-mi dau seama dacă era cu faţa la mine... sau dacă dormea cu adevărat. Dar noaptea avea acea încremenire profundă, care însemna că e târziu, foarte târziu. Foarte probabil că *şi* Weevil dormea.

Aş fi putut spune că mă duc la toaletă, la o adică. Dar după ce treceam de uşa toaletei... n-aveam să mă mai întorc.

M-am dat jos din pat, încet de tot, şi m-am strecurat până la uşă. Lumina slabă a lunii îmi era de ajuns ca să văd pe unde s-o iau. Am întins braţul şi am pus mâna pe clanţă... strângând din ochi, am început să apăs, milimetru cu milimetru. Şi nu s-a auzit decât un clic metalic scurt, dar în dormitorul cufundat în linişte mi s-a părut ca o detunătură de armă. Am îngheţat. Cineva a mormăit ceva în somn şi s-a întors pe partea cealaltă, cu un scârţâit de arcuri. Apoi, din nou linişte.

M-am mai uitat o dată în urmă şi am ieşit pe uşă, uşor ca umbra. M-am furişat în vârfurile picioarelor pe hol, mergând pe lângă pereţi, unde scândurile erau mai bine fixate. Am ajuns la uşa toaletei... şi dincolo de ea. Am luat-o pe

coridorul întunecat care ducea la sala de recreere. După ea, încăperea următoare, din capătul culoarului, era dormitorul Directoarei. Nu se vedea lumină pe sub uşă. *Bun.*

Mi-am ţinut respiraţia, am deschis uşa şi am intrat repejor. Draperiile vechi şi prăfuite erau trase — o beznă adâncă. Pas cu pas, am traversat cu mare grijă toată camera, spre calculator. învelit în husa lui albă, arăta ca o stafie în întuneric. în cele din urmă, m-am oprit lângă el, am tras husa jos şi am pipăit după butonul de pornire. L-am găsit, gata — era momentul adevărului. Am apăsat pe buton. Calculatorul s-a trezit cuminte şi a început să bâzâie încetişor şi să păcănească mărunt. Stăteam cu ochii pe uşă, aşteptând cu sufletul la gură. Nimic.

Monitorul a umplut camera cu o lumină albăstruie, ca de pe altă lume. Dacă se trezea careva şi ieşea pe hol, sigur ar fi observat-o. Am tras aer în piept, m-am aşezat încet pe scaunul din faţa calculatorului şi am scris cu grijă parola — fiecare tastă scoţând un

zgomot care mi se părea c-ar putea trezi şi morţii:

când

atunci.

ton

citesc

numai

adam te rog să-mi confirmi că totul e în regulă ai primit mesajele mele într-adevăr aşa vrei tu h. zice că nu te-ai fi răzgândit niciodată suntem cam îngrijoraţi iartă-mă că insist dar te rog să îmi confirmi pentru ultima oară că e decizia ta fără nicio supărare ai şi tu viaţa ta că doar tinereţea nu-i veşnică te rog totuşi să-mi răspunzi la mesajul ăsta fie şi numai un cuvânt cât să ştiu că eşti bine te îmbrăţişăm cu drag q „Cu drag, Q."

Alt. Control. Q.

a

Karazan.

Mesaj nou. *TE INPLOR VINO ŞI IAMA!*

Trimite

Mesajul nu a fost trimis. Trebuie să specificaţi destinatarul mesajului.

Către *Q. Trimite.*

Aşteptarea

—

—

—

—

—

—

De acum, dintr-o clipă-n alta... or să vină.

Nu mai vine...

toc, toc, toc, toc.

„A, nu, asta nu!"

—

— *Directoarea!*

—

—

Hannah

Acasă.

Dar unul dintre ei intrase în camera mea, în noaptea aceea.

—

—

—

—

bujori!

surprizele...

—

—

Hannah!

—

—

Surprize

—

—

—

—

—

—

răpire.

—

—

—

—

—

—

— Bau! *Surpriză!!*

Ba da.

unde

—

—

—

— *Gen?*
—

—

—

—

Dragă Bluebell,

Să ştii că te iubesc tare mult, dar mi-e dor şi de Tiger
LHy-
Când ai s-o cunoşti, ai să-nţelegi precis că ea e cu
totul şi cu totul deosebită.
Să fii cuminte cât sunt plecată.
Cu drag,
Hannah
XXXXX

„Mă duc s-aduc pe cineva pe care nu l-am mai văzut de tare multă vreme."

Alt Control Q.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

mall.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

obligă

—

—

—
—

—

O ușă deschisă

y

—

—

—

— Nu!

Hannah.

—

—
Hansel şi Gretel,

—

—

—

— *Hannah!*

—

—

—

—

—

— *Au!*

—
—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Drojdia Berarului

—

—

—

—

orice alt loc

—

—

—

—

Hanul.

—

—

—

Drojdia Berarului.

—

—

—

—

—

—

acela

—

—

—

Hob

—

—

—

—

—

—

—

fiul

Kai.

—

a avut *Kai...*

—

—

—

—

—

—

—

—

—

— *Hob!*

—

—

—

—

—

— Adam, *poarta!*

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

interes...

Sau poate şi mai rău...

— *toţi*

—

—

—

—

—

—

—

—

—

— *de ce*

—
Rău?

—

Un furt din greşeală

—

—

—

—

—
—

Era

magic

— *!*

—

—

—

—

—

—

dinadins

dinadins

—

—

Foşnete în întuneric

—

—

—

fiinţe?

—

—

—

—

de

—

—

—

—

— *este*

—

creatura

—

—

pang!

O creangă cam cât
o bâtă de baseball, solidă şi grea...

Rich.

— *Adam! Unde eşti?*

—
—

Musafirul nepoftit

—
Serios!

—

—

— *Dubai la das,* răspunse el scurt. *D-ab dibic.*

—

—

—

—

Din lumea noastră.

—

—

—

—

—

—

— *Weevil*

—

weevil?

—

—

— *Nu!*

—

—

—

—

nu vreau!

—

—

—

—

— *nu*

—

—

—

—

—

—
—

—

niciodată!

—

— *el,*

—

nu vrea

—

—

—

—

—

—

—

—

Râul Rawen

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Explorarea Citadelei întunecate,

—

—

—

a

a

Rawen,

—

—

—

—

—

—

—

—

pleosc!

—

—

—

—

—

—

totuşi.

—

—

Ca nişte oase?

De ce?

Vadul Nadei Vii.

regelui Karazeel,

—

—

trebuie

—

—

—

—

—

Traversarea

— Bravo! *Hai că ne-am descurcat!*

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

— *acum!*

săriţi!

—

—

—

Pădurea Larmei

—

A

—

—

—

—

—

—

— *ne*

tine,

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

— *nu*

folosite.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Se mişcă
odată cu tine... liarta începe să se vadă de sub

negură pe măsură ce tu înaintezi pe tărâmul pe care-l înfăţişează. Se clieamă... giulgiu.

—

—

—

—

—

ăla

dincolo de

giulgiu,

Cine bea din apa mea..."

— *Adaml Adam, ajutor! Aici!*

—

— *Vino repede!*

A

—

—

—

—

trăncănici,

trăncănici".

—

—

—

—

—

—

—

— *Unde e Weevil?*

—

—

— *Eu?*

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

mâncare...

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

— *Explorarea Citadelei întunecate,*

—

—

—

Marginea giulgiului

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

A

1

—

1 **Fund-albastru.**

—

—

—

—

—

să nu-i dai drumul.

Shakesh

—

—

—

—

ei?

Spre Shakesh.

—

Duceţi-i în temniţă!

—

— Daţi-ne drumul!

— L-aţi omorât pe Richard!

nu vă pasă!

—

—

—

Prinţesa

>

—

—

—

—

—

—

—

2

—

2 **Schingiuitorul.**

grilajele trebuie să fie închise.

aceeaşi

—

—
—

prinţesa Feneîîa Foo-Foo.

—

—
—
—

—
—

— *Mie să nu-mi spui bombonică!*

—

—

—

Quested...

—

—

—

—

—

—

—

— *computer!*

de nimic?

— *nătăfleţ?*

—

—

e îi spune lui ce ar trebui să facă.

în

căutarea Pocalului de Aur

Mauler

— îngenuncheaţii

îngenuncheaţi în faţa regelui!

— îngenunchează, dobitocule!

—

—

Şoaptele lăuntrice.

Poţiunea Intuiţiei".

—

—

— *peste zidul de la răsărit...*

—

—

A

—

—

Graţiaţi de Schingiuitor

—
—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Praznicul lui Karazeel

—

—

—

—

— *Mistică?*

—

—

de partea lui

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Ce-i?

—

Ca titirezul

—

—

—

—

—

—

—

—

—

trăncănicil

iar dacă prin- deai una, îţi îndeplinea o dorinţă."

—

—

— *ACUM!*

„poc!",

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Alt Control Q.

—

O rază de lumină

—

—

—

—

—

—

—

—

Sigur

—

—

—

—

—

cîing!

—

—

—

—

—

—

—

Prizonierul întunericului

1.

—

—

Calea Morţilor

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Dovedit ştiinţific

> >

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

— Hannah, *cum ai găsit-o pe Tiger Lily dincolo, sub giulgiu?*

—

—

—

—

—

—

—

— *Bani?*\

—

—

—

—

întoarce-te!

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Puntea Suspinelor

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Podul Curcubeului.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

ăsta-

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Bridge of Sighs,

—

—

—

—

—

Size

Bridge of Sighs, *Bridge of Size!*

—

Visul lui Gen

Gen.

—

—

—

—

—

—

—

fugii

—

—

—

—

—

—

—

el

—

îmi mângâia gândurile.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Pragul dintre lumi

—

—

—

—

—

—

—

unde?\

—

—

—

—

—

—

—

—

—

— Gândiţi-vă!

portal...

portal

—

—

—

—

—

— *acum!*

—

—

—

—

Prin

portal

-
-
-
-
-

—

—

—

—

—

—

—

Epilog

—

—

— *elipocterul*

—
— *Piratul elipocterelor,*

—

—

—

—

—

—

—

—

—

[3]

—

3 **Hoţoman.**

Cuprins

*7

" ◆ i »

Buddy,

Juggling with Mandarins Şerpii din Arakesh Karazan.

»

KARAZAN

A

»

KARAZAN

KARAZAN

„ORIGINALA ŞI CUCERITOARE"
^ARgÂREt MAHY
VIAŢA LA CASA DE COPN HIGHGATE ESTE UN

Bucur««Ul

RONIbuc

13/12/200

79789731281025